

ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΑΙΩΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΑ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1881.

ΑΡΙΘ. 168.

Συνδρ. έτησ' έν Έλλάδι Δρ.. ΙΙ.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Είς ούδένα, πλην τών τακτικών ανταποκριτών, στέλλεται κη Έφημερίς τών Παιδών κ' ουδ' προπληρωμής.

ΠΑ

Έξωτερικῶ 2.

Έμ δδῶ Αιόλου Αρτι 29.

Ο Νερόκρινος

Τὸ ὄρατον καὶ χαρίεν τοῦτο φυτόν, τὸ εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα παριστανόμενον, εἶναι ἀδικοφύες εἰς τὴν Βρετανικὴν Γουϊνίαν. Ὁ γύρος ἐκάστου φύλλου εἶναι χρώματος κίτρινου λαμπροῦ μετὰ ζωηροῦ πορφυροῦ εἰς τὸ μέσον. Τὸ χρῶμα τῶν μεμηπυαίων ποικίλλει ἀπὸ τοῦ καθαροῦ λευκοῦ μέχρι τοῦ βαθέος ῥοδοῦ χροῦ, τὸ δὲ ἄνθος εἶναι ἐκ τῶν ὠραίων καὶ εὐοσμωτάτων.

Διὰ τὸ μὴ βυθίζεται δὲ εἰς τὸ ὕδωρ ἢ φύσει ἔθεσαν εἰς τὴν κάτω ἐπιφάνειαν ἐκάστου φύλλου κυψέλας πλήρεις ἀέρος· διὰ τῆς βοήθειας δ' αὐτῶν δύνανται νὰ ἐπιπλέωσιν ἐπὶ τὸ ὕδωρ.

Ο Βασιλικὸς Νερόκρινος.

πιπλέωσιν ἐπὶ τὸ ὕδωρ, τὸ ὅποιον εἶναι ἀρκετὰ βαρὺ, καὶ οὕτω νὰ μὴ ἐμποδίζεται ἡ καρποφορία.

Εἰς τὴν Εὐρώπῃν εἰσῆχθη τὸ 1849, ἔκτοτε δὲ καλλιεργεῖται εἰς διάφορα μέρη αὐτῆς.

— Ἰπαντα τὰ χαρτοποιεῖα καθ' ὅλην τὴν Γερμανίαν ἀπεφάσισαν ἐκ συμφώνου νὰ σχολάζωσιν κατὰ τὰς Κυριακάς.

— Τὸ ἐργοστάσιον τοῦ Κροδπ εἰς τὴν Γερμανίαν ἔχει τόσας παραγγελίας διὰ ποροβόλα, ὥστε ἤρξατο τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐργατῶν κατὰ 8,000, ὥστε ἤδη ἐργάζονται εἰς αὐτὸ 13,000 ἐργάται!

Τὸ φθινόπωρον.

Ἡ φύσις τώρα πένθημα φορεῖ ἔνδυμασία καὶ σὰν τὴ νὰ τὴ φυσικὴ μὲν εἰς μελαγχολία.

Ἐνῶ προτοῦ μὲ λουλοῦδα ἦτον ἐστολισμένη, τώρα θρηνεῖ πολλὸ πικρὰ εἶν' ὀλη μαραμμένη.

Ἡ ἀβρα, ποῦ πρωτῆτερα στοὺς κλάδους ἐφυσούσε, καὶ τὰ λουλοῦδα μὲ κρυφὴ γλυκάδα ἐφιλοῦσε.

Μέσα στὰ δένδρα τὰ νερὰ τὸ μοιρολόγι φάλλει, γιὰτὶ ἐμαραθῆσαν τῆς φύσεως τὰ κάλλη.

Βροχῆς φιλαίς σταλαγματιαὶς πέφτουνε νόχτα μέρα, τὰ σύννεφα ἀγρωπὰ σκιάζουν τὸν αἰθέρα.

Τ' ἀηδόνι τὸ χαροῦμένο, ἔπου ἐκελαδοῦσε καὶ τὰ λουλοῦδα τὴν αὐγὴν καθένα χαίρετοῦσε,

Τὸ δένδρο σὰν εἶδεν ὠχρὸ, τὸ ῥόδο μαρμυμένο, ἐβάρσσε τὸ δόστυχο κ' ἔμεινε πικραμμένο.

Ἡ ἥλιος πλεὺ δὲν φαίνεται τὴ φύσι νὰ χρυσώνει, καὶ τὸ φαγγάρι ὕλα των θαμπάδα τὰ πλακῶνει.

Μὰ ὅλα των ξανέρχονται, τὸ χιόνι σὰν περάσῃ, ἔταν ὁ Μάγης ξαναρθῆ τὸ καλοκαίρι φτιάσῃ.

Ἡ φύσις ὀλη νυμφικὴ θὰ βάλ' ἔνδυμασία, τὴν ἡδονὴν θὲ νὰ γεννᾷ πάλι καὶ εὐθυμία.

Τ' ἀηδόνι πάλι τὸ κλαδί σὰν ἴδη ἀνθισμένο, θὰ τραγουδήσῃ λιγυρὰ, θά'ναι καμαρωμένο.

Μὰ γῶ, ἐγὼ ἀπόλεσα τὸ ῥόδο τ' ἀνθισμένο, ποτὲ πλέον τὴν Ἄνοιξιν δὲν τῆνε περμμένο.

Σὰν φύλλο τοῦ φθινόπωρου ποῦ πέφτει μαραμμένο, ἔτσι κ' ἐγὼ μαρᾶθηκα, κ' ἔπου τὸ χυμὸν πηγαίνω.

Καὶ τώρα τοῦ ψυχροῦ βορειᾶ χροῖν τὸ παγωμένο, νὰ μὲ καταξερᾶν πλεὺ τὸ κάτωχρο προσμένο.

(Ἐκ τοῦ Μέντορος.)

Καλὸν ἀντὶ κκοῦ.

(ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, ὑπὸ F. A.)

«Θά μετανοήσῃ δι' αὐτὸ, ναί, θά μετανοήσῃ!» ἀνέκραζεν ὀργισμένως ὁ Φίλιππος, ἐνῶ ἐσπόγγιζε τὸ αἷμα ἐκ τοῦ προσώπου του, μετὰ φιλονεικίαν πνᾶ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπληγῆθη. «Θά τὸν κάμω νὰ μετανοήσῃ!»

«Ὡ! τί συμβαίνει,» εἶπεν ὁ πάππος του, ὅστις ἀκούσας τὸν θόρυβον ἐπληγάσας τὸ ὀργισμένον παιδίον.

«Κότταζε τί ἔκαμεν!» ἀνέκραζεν ὁ Φίλιππος δεικνύων ὠραῖον μικρὸν πλοιάριον, τὸ ὁποῖον ἔκειτο σπασμένον καὶ ῥιμμένον εἰς τὴν λάσπην. Εἶναι ἤδη εἰς μὴν, ἀρ' ἔδου τὸ ἤρχισα, καὶ μόλις πρὸ ὀλίγου τὸ εἶχον τελειώσει καὶ κότταζε...» Τὸ δυστυχὲς παιδίον δὲν ἤδυνήθη νὰ τελειώσῃ τὸν λόγον του, διότι ἡ λόπη καὶ ἡ ὀργὴ κατέπειραν τὴν φωνὴν του· ἀλλὰ πάλιν ἐψιθύρισε, «θά τὸν κάμω νὰ μετανοήσῃ!»

«Ἀλλὰ διατί ἐσύντριψε τὸ πλοιάριόν σου;» ἤρώτησεν ὁ πάππος.

«Ὡ! εἶναι πλήρης φθόνου καὶ μοχθηρίας· πάντοτε φέρσται οὕτω! Κατεπάτησε τὸ πλοιάριόν μου, ἐγὼ δὲ δικαίως τὸν ἐκτόπησα· τότε ἐπίασθην, ἐκεῖνος ὅμως ἦτο δυνατώτερος ἐμοῦ. Ἀλλὰ θά τὸν ἐδικηθῶ!»

«Ἐλθὲ εἰς τὴν οἰκίαν,» εἶπεν ὁ γέρον ἡσύχως, «καὶ θά ἐξετάσωμεν τὰς πληγὰς σου.» Ἀφοῦ τοῦτο ἔγεινε καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ παιδίου ἐδέθη, ὁ πάππος ἔθεσε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Φιλίππου καὶ μὲ σοβαρὸν βλέμμα ἤρχισε, λέγων: «Βλέπω ὅτι αἱ πληγαὶ τῆς κεφαλῆς σου δὲν εἶναι βαρεῖαι τῶρα πρέπει νὰ ἐξετάσω καὶ ἄλλην σοβαρωτέραν πληγὴν.»

«Τί ἐνοεῖς παπποῦ;» εἶπε τὸ παιδίον.

«Πρέπει νὰ σοῦ ἐπενθυμίσω, ὅτι ὁ καρπὸς τοῦ πνεύματος εἶναι ἀγάπη... εἰρήνη... ἀγαθωσύνη... πραότης, κ.τ.λ.,» εἶπεν ὁ γέρον.

«Ὡ! κάνεις δὲν δύναται νὰ κάμῃ δια ταῦτα! Δὲν μισῶ ἐκεῖνους, οἱ ὅποιοι δὲν με μισοῦν, οὐδὲ βλάπτω ἐκεῖνους, οἱ ὅποιοι δὲν με βλάπτουν· ἀλλὰ θέλω δικαιοσύνην, τίποτε ἄλλο εἰμὲ δικαιοσύνην!»

«Ἐὰν τίποτε ἄλλο δὲν θέλῃς, εἰμὲ δικαιοσύνην, ἡ μερίς σου θά ἦναι τρομερὰ, τέκνον μου. Τὸ κατ' ἐμὲ ζητῶ ἔλεος, χωρὶς τοῦ ὁποίου δὲν δύναμαι νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν οὐρανόν.»

«Ἐννοεῖται ἔλεος παρὰ Θεοῦ γνωρίζω ὅτι πάντες ἔχομεν ἀνάγκην τούτου,» εἶπεν ὁ Φίλιππος· «ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὴν φιλονεικίαν μου μὲ τὸν Βενιαμίν.»

«Ἐχει μεγάλην σχέσιν,» ἀπήντησαν ὁ γέρον.

«Συγχωρεῖτε καὶ θέλετε συγχωρηθῆναι.» (Λουκ. ζ'. 37.)

«Εἶναι πολὺ δύσκολον πρᾶγμα τοῦτο,» εἶπεν ὁ Φίλιππος γενόμενος σοβαρώτερος.

«Εἶναι πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ γείνη,» ἀπήντησεν ὁ πάππος του· «ἐὰν δὲν συγχωρῆς τὰ πταίσματα τῶν ἀνθρώπων, οὐδὲ ὁ Πατὴρ σου ὁ ἐν οὐρανοῖς θέλει συγχωρῆσαι τὰ πταίσματά σου.»

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν ὁ Φίλιππος ἀπήντησε τὸν πάππον του μὲ γαληνιαῖον πρόσωπον. «Ἐσκέφθην περὶ τῆς φιλονεικίας, τὴν ὁποίαν εἶχον μετὰ τοῦ Βενιαμίν,» εἶπεν, «ἐσκόπευον δὲ νὰ φυγαδεύσω τὸ κανάριόν του ἢ νὰ τοῦ προσενηθῶ ἄλλην βλάβην· ἀλλὰ τῶρα σκεφθεὶς καλῶς ἀπεφάσισα νὰ μὴ τὸν βλάψω. Δὲν ἔκαμα καλᾶν.»

«Ἐκαμες τὸ πρῶτον βῆμα εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν, ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι ἀκόμη δὲν ἐσυγχώρησες ὅπως ἐσυγχωρήθης. Σκέφθητι ἐπὶ τοῦ ἀντακειμένου πάλιν.»

Εἰς τὸ πρόγευμα ὁ Φίλιππος ἐκάθητο σιωπηλὸς καὶ σύνους. Πρὶν δὲ ἐτοιμασθῆναι νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἠφιλήσας πάλιν εἰς τὸν πάππον του, «Βλέπω,» εἶπεν, «ὅτι δὲν ἀρκεῖ νὰ παραιτήσω τὰς ἐδικητικὰς πράξεις, ἀλλὰ πρέπει ἐπίσης νὰ περισταίω καὶ τοὺς ὀργίλους λόγους.» (Ἀκολουθεῖ.)

Ο ΑΗΡ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΑΝΑΠΝΕΟΜΕΝ

(ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ.)

Γνωρίζετε τί εἶναι ἀήρ; Δύνασθε νὰ τὸν ἴδητε; Δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀήρ εἰς τὸ δωμάτιον, διότι δὲν τον βλέπομεν; Ἀλλ' ἀνθρώποι τινες, ὀφτινες φαντάζονται ἑαυτοὺς σοφοὺς, λέγουν ὅτι δὲν πιστεύουν ὅτι ὑπάρχει τι, τὸ ὁποῖον δὲν βλέπομεν. Ἐὰν κυτᾶτε ἔξω τοῦ παραθύρου, ὅταν ὁ ἀήρ φυσᾷ δυνατὰ, δὲν δύνασθε νὰ τὸν ἴδητε, ἂν καὶ βλέπητε τί κάμνει; ἐὰν δὲ τότε τύχῃ νὰ ἦσθε ἔξω εἰς τὸ σπαιθρον, ὁ ἀήρ (τὸν ὁποῖον δὲν βλέπομεν) σᾶς σφύρει τὸσον ὀρμητικῶς, ὥστε δυσκόλως δύνασθε νὰ σταθῆτε.

Ὁ ἀήρ, τὸν ὁποῖον δὲν βλέπομεν, κρημνίζει οἰκίας, ἐκρίζωνει δένδρα, σχίζει τὰ ἱστία τῶν πλοίων εἰς μικρὰ τεμάχια, καὶ καταστρέφει ἀκόμη καὶ αὐτὰ τὰ πλοῖα καὶ ἀτιμόπλοια.

Ὁ ἄνεμος εἰς οὐδενὸς ἄλλου φωνὴν ὑπακοεῖ εἰμὲ εἰς τὴν τοῦ δημιουργοῦ του, διότι ὅταν οὗτος λαλῆ, ὁ ἄνεμος παύει καὶ τὰ κύματα ἡσυχάζουν, λοιπὸν δὲν δύναμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι δὲν ὑπάρχει τι εἰς τὸ δωμάτιον, διότι ὑπάρχει ὁ ἀήρ.

Εἰς τί χρησιμεῖται ὁ ἀήρ; Ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ἀήρ εἰς τὸ δωμάτιον, θά ἀπεθνήσκατε σῆς, ὁμοίως δὲ καὶ ἐγὼ· ἀμφότεροι θά ἐπίπτομεν κάτω νεκροί. Ὁ ἀήρ εἶναι ἀναγκαῖος εἰς τὴν ζωὴν. Ὁ Θεὸς τὸν ἔκαμε πρὸς τὸν σκοπὸν τούτου. Ὁ ἀήρ συνίσταται ἀπὸ διάφορα ἀέρια, ἐν δὲ ἐξ αὐτῶν, τὸ δένυγονον, διατηρεῖ τὴν ζωὴν· ἐὰν αὐτὸ δὲν ὑπῆρχεν, ὁ ἀήρ τότε θά ἔπαυεν

ἀπὸ τοῦ νὰ ἦναι ὅτι τώρα εἶναι, καὶ ἡμεῖς θὰ ἀπεθνήσκομεν.

Ὡς ὁ ἀὴρ διατηρεῖ ἡμᾶς ζώντας; Τρίγουμεν ἢ πίνουμε αὐτόν; Οὔτε τὸ ἐν οὔτε τὸ ἄλλο, καὶ ἡμῶς ἔχομεν χρεῖαν τοῦ ἀέρος περισσότερο παρὰ τῆς τροφῆς καὶ τοῦ ποτοῦ. Πρέπει νὰ τρέγωμεν καὶ νὰ πίνουμε πολλάκις καθ' ἡμέραν, ἀλλὰ ὄχι καθ' ἑκάστην στιγμήν· ἀλλὰ πρέπει ν' ἀναπνεύμεν πᾶσαν στιγμήν, ἄλλως δὲν δυνάμεθα νὰ ζήσωμεν. Ἡ ἀναπνοὴ εἶναι ἡ τροφή, τὴν ὁποῖαν λαμβάνομεν ἐκ τοῦ ἀέρος. Ὅπως δὲ δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ φαίωμεν ἀκάθαρτον καὶ βλαβερὰν τροφήν, οὕτω πρέπει ν' ἀποφεύγωμεν καὶ τὸν ἀκάθαρτον ἀέρα· ἀλλ' ὅμως ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἵτινες δὲν θέλουν μὲν ν' ἀναμφίβουν ἀνάρμοστα πράγματα μὲ τὴν τροφήν καὶ τὸ ποτόν των, ἀναπνεύουν ὅμως ἀκάθαρτον ἀέρα, χωρὶς νὰ φροντίζουν ποσῶς περὶ τούτου.

Καθ' ὅλην τὴν νύκτα ὡς καὶ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν πρέπει νὰ ἀναπνέηται. Ἐνθυμεῖται ὅτι ὅταν ὁ Βεναβὰδ ὁ βασιλεὺς τῆς Συρίας ἦτον ἀσθενής, ὁ Ἀζαήλ ἐφύλασεν αὐτὸν ἐμβάψας τεμάχιον ὑφάσματος ἐντὸς τοῦ ὕδατος καὶ μετὰ ταῦτα ἐξαπλώσας αὐτὸ ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ὥστε μὴ δυνάμενος οὕτως νὰ ἀναπνεύσῃ ἀπέθανεν ἐν ἀκαρεῖ.

Προσέχετε, λοιπόν, μικροὶ μου φίλοι, νὰ ἀναπνέητε καθαρὸν ἀέρα, ἐὰν θέλετε νὰ χαίρετε καλὴν υγείαν.

Η ΑΧΩΡΙΣΤΟΣ ΦΙΛΙΑ.

ἽΟ φιλόσοφος Καλλιθένης, ἀκολουθήσας τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον εἰς τὰς κατακτήσεις, κατηγορήθη ὡς προδότης τοῦ βασιλέως, ὅστις κατεδίκασεν αὐτὸν νὰ κατακλισθῆ εἰς σιδηροῦν κλωβίον καὶ ν' ἀποθάνῃ ἐκεῖ. Ὁ Λυσίμαχος, εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ φίλος τοῦ Καλλιθένου, οὐδόλως ἔπαυσε πορευόμενος πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτοῦ. Ὁ φιλόσοφος ἐκεῖνος, ἀφ' οὗ εὐχαρίστησε τὸν Λυσίμαχον διὰ τὴν γενναίαν ἐκείνην φροντίδα, τὸν παρεκάλεσε νὰ διακόψῃ τὰς πρὸς αὐτὸν ἐπισκέψεις αὐτοῦ, εἰπὼν, ὁ Ἄφες με νὰ ὑποφέρω μόνος τὰς δυστυχίας μου, διότι θὰ καταστήσῃς αὐτὰς σκληροτέρας, ἐὰν ἐκτεθῆς καὶ σὺ εἰς κίνδυνον, συμμεριζόμενος ταύτας.» — «Θέλω σὲ βλέπει καθ' ἑκάστην, ἀπεκρίθη ὁ Λυσίμαχος, διότι, ἐὰν ὁ βασιλεὺς σὲ ἴδῃ ἐγκαταλελειμμένον, ὑπὸ τῶν χρηστῶν ἀνθρώπων, δὲν θέλει πλέον ἔχει τύψιν συνειδήσεως, καὶ θέλει σὲ νομίσαι πραγματικῶς ἔνοχον. Ὅχι! ὁ φόβος μὴ περιπέσω εἰς τὴν δυσμένειαν αὐτοῦ δὲν θέλει μὲ κάμει νὰ ἐγκαταλείψω φίλον δυστυχῆ.»

—Τὰ φεύδος εἶναι ποταπὸν κατ' ἀρχὰς καὶ ὄχι μόνον ἀνωφελέστατον, ἀλλὰ καὶ ἐπιζήμιον εἰς τὸ τέλος.

Αἱ ἡλικίαι, κατὰ τὰς ὁποίας ἐνομφεύθησαν διάσημοί τινες ἄνδρες.

ἽΟ Ἀδάμ ἐνομφεύθη τὴν Εὐσάν ἡμα ὡς ἔφαγε τὸν καρπὸν τοῦ ἔδου τῆς γνώσεως. Ὁ Σαῖξπηρος ἐν ἡλικίᾳ 48 ἐτῶν· ὁ Βέν Ἰώνσον ἐν ἡλικίᾳ 21· ὁ Φραγκλίνος 22· ὁ Μοζάρτ 36· ὁ Δάντης Κέπλερ Φόλλερ, Ἰώνσον Βόρχ, Σκῶτ, 26· ὁ Τύχων Βράχιος Βύρων, Οὐασινγκτὼν Βονοπάρτης 27· ὁ Πενν καὶ Στέρν 28· ὁ Αἰναιὸς καὶ Νέλσον 29· ὁ Βύρν 30· ὁ Πήλ 32· ὁ Δάβος 33· ὁ Ἀριστοτέλης 36· ὁ Οὐέλινγκτων 37· ὁ Οὐίλβερφύξ 38· ὁ Λούθηρος 42· ὁ Ἀδισων 44· ὁ Οὐόσλεϋ καὶ Ἰούγκ 47· ὁ Σφάρτ 49· ὁ Βυφρὸν 55· ὁ γέρον Πάρρ ἐν ἡλικίᾳ ἐτῶν 120!

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

1. ἽΑμ' ἤρχισ' ὁ Πλάστης τοῦ κόσμου
καλῶν εἰς τὸ εἶναι τὸ Σόμπαν,
ἔλαι τότ' εἶδον μὲ ἔκραν χαρὰν
τὴν ἀγάπην αὐτοῦ τὴν πολλήν.
2. ἽΗ ἀγάπη κρατεῖ καὶ συνέχει
οὐρανοὺς μ' ἀπειράς ἀστέρων
αὐτὴ τρέφει ὡς μήτηρ μητέρων,
καὶ προάγει τὸ πᾶν ἐν τῇ Γῆ.
3. Ὡ μητέρες, ἔμοῦ μὲ τὸ γάλα
τὴν γλυκεῖαν πηγὴν, τὸν Θεὸν
εἰς τὰ τέκνα ποιεῖτε γνωστὸν,
καὶ ἔξομνεῖτε αὐτοῦ τὴν στοργήν.
4. Μετ' αὐτῶν μελετᾶτε τὰ ἔργα
τοῦ μεγάλου Θεοῦ τὰ πολλὰ
μετ' αὐτῶν εὐλογεῖτε συχνὰ
τὴν ἀγάπην αὐτοῦ τὴν πολλήν.
5. Πρῶτον βῆμα αὐτῶν εἰς τὴν γνώσιν,
τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἴστω ἡ γνώσις,
καὶ τοῦ πνεύματός του ἡ βρώσις,
ἡ μελέτη τῆς Βίβλου αὐτοῦ.
6. Εἶναι ὄψα γονέων καὶ τέκνων,
εἶναι ὕψος χαρίτων μεστὸν
ν' ἀποβλέπῃ τὸ πᾶν στὸν Θεὸν
καὶ νὰ κάμῃ τὸ θέλημ' αὐτοῦ.

Α.

ΔΙΑΣΠΟΡΑ ΙΕΡΑΗΛΙΤΩΝ.

Κατὰ τὰς τελευταίας ἀπογραφὰς εἰς τὴν Πολωνίαν 1 ἽΕ-
βραῖος ἀναγογεῖ πρὸς 7 πολιτας.—Εἰς τὴν Αὐστρίαν 1 πρὸς 33
—Εἰς τὴν Ρωσίαν 1 πρὸς 42—Εἰς τὴν Ὀλλανδίαν 1 πρὸς
32—Εἰς τὴν Τουρκίαν 1 πρὸς 61—Εἰς τὴν Γερμανίαν 1 πρὸς
105—Εἰς τὸ Βέλγιον 1 πρὸς 383—Εἰς τὴν Ἰταλίαν 1 πρὸς
412—Εἰς τὴν Ἀγγλίαν 1 πρὸς 446—Εἰς τὴν Γαλλίαν 1 πρὸς
463—Εἰς τὴν Ἑλβετίαν 1 πρὸς 565—καὶ εἰς τὴν Σκανδινα-
βίαν 1 πρὸς 564.

**ΚΑΣΙΜΗΡΟΣ Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΤΗΣ ΠΟΛΩΝΙΑΣ.**

Οι μικροὶ ἀναγνώσται τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων ἀκούουν καθ' ἑκάστην τὸ ὄνομα Πολωνοῦ καὶ Πολωνία, καὶ συχνάκις κáμνουν διαφόρους ἐρωτήσεις περὶ τῆς

γαρίαν καὶ Πρωσσίαν, καὶ πολλάκις ἐκέρδησε περὶ αὐτοὺς κατ' αὐτῶν νίκας· μετὰ ἐπανειλημμένας ἡμῶς ἀποτυχίας συμφωνήσαντες οἱ Μονάρχαι τῶν ἐν λόγῳ Κρατῶν ἐπολέμησαν ἀπὸ κοινοῦ τοὺς Πολωνοὺς καὶ νικήσαντες αὐτοὺς διέψασαν μετὰ τὴν χάραν τὴν κατὰ τὸ 1795, ἔκτοτε δ' οἱ Πολωνοὶ ἀπετίεσαν

Κασίμηρος ὁ ἑσχατος βασιλεὺς τῆς Πολωνίας.

ἀτυχοῦς ἐκείνης χώρας, αἱ ὁποῖαι δεικνύουν διὰ δὲν γνωρίζουν εἰμὴ τὸ ὄνομα αὐτῆς.

Ἡ Πολωνία ἦτο ποτὲ βασιλείον ἰσχυρὸν κείμενον εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἑυρώπης μετὰ τὴν Ῥωσσίαν, Γερμανίαν, Οὐγγαρίαν καὶ Ῥουμανίαν, εἶχε συνεχεῖς πολέμους πρὸς τὰ τρία πρῶτα Κράτη, τὴν Ῥωσσίαν, Οὐγγαρίαν καὶ Πρωσσίαν, καὶ πολλὰκις ἐκέρδησε περὶ αὐτοὺς κατ' αὐτῶν νίκας· μετὰ ἐπανειλημμένας ἡμῶς ἀποτυχίας συμφωνήσαντες οἱ Μονάρχαι τῶν ἐν λόγῳ Κρατῶν ἐπολέμησαν ἀπὸ κοινοῦ τοὺς Πολωνοὺς καὶ νικήσαντες αὐτοὺς διέψασαν μετὰ τὴν χάραν τὴν κατὰ τὸ 1795, ἔκτοτε δ' οἱ Πολωνοὶ ἀπετίεσαν

μέρος τῶν τριῶν αὐτοκρατοριῶν τῆς Ἑυρώπης, καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα οὐδέποτε πλέον θὰ δυνηθῶσι ν' ἀποτελέσωσιν ἴδιον αὐτόνομον Κράτος.

Οἱ Πολωνοὶ εἶναι Σλάβοι τῆς καταγωγῆς, ἡ δὲ γλῶσσά των, ὡς ἡ Βουλγαρική, ὁμοιάζει τὴν Ῥωσσοῦ γλῶσσάν, ὅσα διαλέκτος τῆς ἀρχαίας Σλαβικῆς, ἐξ ἧς πα-

ρήχθησαν ή Ρωσική, Σερβική, Βουλγαρική, Μαυροβούνειος, και άλλαι διάλεκτοι ημιλούμεναι υπό διαφόρων λαών υπό τὸ σκῆπτρον τῆς Αὐστρίας.

Ὁ Κασίμηρος, τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα ἔχουν ἐνώπιόν των οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς Ἐφημ. τῶν Παιδῶν, ἦτο ὁ ἔσχατος καιὶ κάλλιστος βασιλεὺς τῆς Πολωνίας, ἀνομάσθη δὲ μέγας διὰ τὰς κατακτήσεις, τὴν δικαιοσύνην, τὴν ἀνεξέθρησκειαν τοῦ και πολλὰς ἄλλας

ἀρετὰς, αἵτινες κατέστησαν αὐτὸν ἀγαπητὸν παρὰ τῆ λαφῶ, τὴν δὲ μνήμην τοῦ σεβαστῆν εἰς τοὺς μεταγενεστεροὺς.

Ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος ἀπέθανε τὸ 1379 και ἐτάφη εἰς τὴν πόλιν Κρακοβίαν, ὁ δὲ τάφος τοῦ ἀνεκαλύφθη πρό τιῶν ἐτῶν, και τὰ ὄσα τοῦ ἐξετάφησαν και ἐγένετο δι' αὐτῶν ἄλιτανεῖα ἐν μεγάλῃ πομπῇ ὑπὸ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν.

Ὁ Ἐρῖκος προσευχόμενος μετὰ τῆς Ἐλένης.

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΩΝ ΛΗΙΣΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ.

(Ἰδὲ προηγούμενον ἀριθμὸν.)

Εἰς τὸ ἀκουσμα τῶν λόγων τοῦ Μαυροβοδωρῆ ὁ πτωχὸς Ἐρῖκος ἀνετριχιάσει σολλογιζόμενος, ὅτι διὰ μέσου ἐκείνων, τὰ ὅποια εἶπε, θὰ ἐγένετο αἰτία ν' ἀρπάσουν οἱ λησταὶ τὸν μικρὸν φίλον τοῦ Ἀλθέρτον. Ἐνθ' ὃ ἔκλαιε πικρῶς διὰ τοῦτο, ἤκουσε τὸν Μαυρο

βοδωρῆ νὰ λέγῃ εἰς τὴν γραῖαν Μαργαρίταν, « Ἄκουσον, Μαργαρίτα, πόσον καλὰ ἐδγῆμαν ἐπὶ τέλους εἶλα μας τὰ σχέδια! Αὐτὴν τὴν νύκτα ἀσκόπευον νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ φρούριον και ν' ἀπαγάγω τὸν μικρὸν Κόμητα ἐκ τῆς κλίνης του, ἀλλὰ κατὰ τὰς πληροφορίας, τὰς ὁποίας ὁ Ἐρῖκος μᾶς ἔδωκεν, ἡ ἀπαγωγὴ δύναται νὰ γείνη πολὺ σὺχολώτερον. Πόσον μαρὸς ὁ Κόμης πρέπει νὰ ἦναι, ἀφίνων τὸ παιδίον νὰ τρέχῃ ἐδῶ και ἐκεῖ μόνον του! »

«Ὡς φαίνεται, ὁ Κόμης εἶναι πολὺ μελαγχολικὸς, καὶ διὰ τοῦτο δὲν συλλογίζεται διὰ τίποτε,» εἶπεν ἡ γραῖα· «γνωρίζω δὲ καὶ τὸν λόγον,» ἐπρόσθετε, κυτάχουσα μετὰ λύπης τὸν Ἐρίκον. «Πρὸ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ἐτῶν, πρὶν κατοικήσωμεν ἐδῶ εἰς τὸ δάσος, ὁ Κόμης ἦτο πολὺ διαφορετικώτερος, ἀλλὰ τῶρα δὲν φροντίζει δὲ ὅ,τι συμβαίνει εἰς τὸν οἶκόν του, ἄλλως θὰ ἀνεύρισκε τὴν φωνασὴν μας ταύτην πρὸ πολλοῦ.»

«Τί τρέχει λοιπὸν μὲ αὐτόν;» ἠρώτησεν ὁ Μαυροθοδωρῆς.

«Ἄχ!» ἀπεκρίθη ἡ γραῖα, «τοῦτο δὲν ἠμπορῶ νὰ σοῦ εἶπω, διότι ἂν μάθῃ ὁ Ῥόλλος, ὅτι σοῦ τὸ εἶπα, θὰ χάσω τὴν ζωὴν μου εἰς μίαν στιγμὴν.»

«Καὶ εἶναι αὐτὸς ὁ Ῥόλλος, ὅστις μᾶς ἔστειλεν ἐδῶ τὸν Ἐρίκον;» εἶπεν ὁ Μαυροθοδωρῆς.

«Αὐτάτατος!» εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

«Ἄλλὰ ποῖος ἠξέουρι, ἂν ποτε θὰ ἔλθῃ πάλιν εἰς αὐτὰ τὰ μέρη; Ἡμεῖς δὲν ἠκούσαμεν τίποτε περὶ αὐτοῦ ἐπὶ πολλοὺς μῆνας, ἐκτὸς τούτου τί ἔχει νὰ κάμῃ αὐτὸς μὲ τὸν Κόμητα;» εἶπεν ὁ Μαυροθοδωρῆς.

«Αὐτὸ εἰξέουρι μόνος αὐτὸς καὶ ἐγὼ, καὶ ἄλλος κενεὶς δὲν θὰ τὸ μάθῃ,» εἶπεν ἡ γραῖα. «Ἐὰν πραγματικῶς ἀπέθανε καὶ ἤμουν βεβαία περὶ τούτου, εἰξέουρι τί θὰ ἔκαμνα; ἀλλὰ τῶρα πρέπει νὰ περιμείνω ὀλόκληρον ἔτος, ὅπως ὀρκίσθην, ἔπειτα, ἐὰν δὲν ἐπαγέσθῃ, θὰ μάθῃς ὅλα τὰ μυστικά του καὶ ὅ,τι γνωρίζω περὶ τοῦ Ἐρίκου· θὰ χαρῆς δὲ πολὺ νὰ μάθῃς ὅλα ταῦτα, διότι αὐτὸς ἀξίζει πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὸν μικρὸν Κόμητα.»

Ὁ Μαυροθοδωρῆς ἐπροσπάθησε πολὺ νὰ καταπέσῃ τὴν γραῖαν Μαργαρίταν νὰ τοῦ εἶπῃ ὅσα ἐγνώριζεν, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἠθέλησε νὰ τοῦ φανερώσῃ τὰ μυστικά τοῦ φίλου τῆς Ῥόλλου ἠναγκάσθη ἐπομένως νὰ περιμένῃ μέχρι τῆς παρελεύσεως τοῦ ἔτους, ὅτε αὐτὴ ὑπέσχθη νὰ τοῦ τὰ ἀποκαλύψῃ ὅλα.

Ἀφήσας δὲ τὴν Μαργαρίταν ἐφώνησε τοὺς ἄλλους ληστὰς καὶ ἀνεκοίνωσεν εἰς αὐτοὺς τὸ σχέδιον τῆς συλλήψεως τοῦ νέου Κόμητος. Ἐνῶ δὲ συνεζήτουν μεταξὺ των περὶ τούτου, ἦλθε καὶ ἡ γραῖα πρὸς αὐτοὺς, ἀφήσασα τὸν Ἐρίκον μόνον μὲ τὴν θλίψιν του· ἀλλ' ἡ ἀνάμνησις τῶν πολλῶν καὶ θαυμαστῶν συμβάντων τῆς ἡμέρας ἐκείνης ταχέως ἀπεδιώξε τὴν λύπην ἀπὸ τὴν καρδίαν του.

Ἡσθάνετο δὲ πολλὴν χαρὰν συλλογιζόμενος τὴν εὐχαριστήριαν, τὴν ὅποیان ἀπήλαυσε θεωρῶν τὸν λαμπρὸν ἥλιον, καὶ μάλιστα ὅσα ὁ μικρὸς Ἀλβέρτος τοῦ εἶπε περὶ Θεοῦ καὶ περὶ τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐπὶ τέλους εἶπε καθ' ἑαυτὸν, Ἵσως εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ ἦμαι ἐδῶ διὰ νὰ παρηγορῶ τὸν Ἀλβέρτον, ἐὰν οἱ ληστὰς οὗτοι τὸν φέρουν ἐδῶ, καὶ τοιοῦτοτρόπως καθησυχῶσιν τὸ πνεῦμά του.

«Ὅτε δὲ ἡ μικρὰ Ἐλένη ἦλθε πρὸς αὐτόν, ἀντὶ νὰ τὸν εὖρησῃ, καθὼς ἐφοβᾶτο, μελαγχολικὸν καὶ κατηφῆ, τὸν εὖρηξε μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς κλειστοὺς κατὰ τὸ φαινόμενον ἦσυχον καὶ θαρρόν.

«Δυστυχῆς παιδίον!» εἶπεν ἡ Ἐλένη καθ' ἑαυτήν, «κοιμᾶται! ὄνειρεύεται ἴσως ὅτι εὕρισκεται ἐξω εἰς τὸ δάσος!» ἐγγίασα δὲ αὐτὸν εἰς τὸν ὦμον, «κοιμᾶσαι; Ἐρίκε,» ἐψιθύρισεν.

Ὁ Ἐρίκος ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς του καὶ εἶπεν. «Ὅχι, Ἐλένη δὲν κοιμᾶμαι· ἐλθέ κάθισε πλησίον μου καὶ θὰ σὲ εἶπω κατὰ τι.

Ἡ μικρὰ Ἐλένη ἐκάθισε πλησίον του, αὐτὸς δὲ χαμηλῇ τῇ φωνῇ τῆς διηγήθη ὅλα ὅσα τοῦ συνέβησαν ἀπὸ τοῦ ἀφῆκε τὸ σπήλαιον. Τῆς περιέγραψε μὲ πολλὴν ἀκριβείαν τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου εἰς τὸ δάσος, τὴν συνάντησίν του μὲ τὸν Ἀλβέρτον, καὶ τί αὐτὸς τοῦ εἶπε περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἐπίσκεψίν του εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὸν κακὸν ἐκείνον ἄνθρωπον, ὅστις τὸν ἐδίωξε καὶ τὴν ἐκ νέου συνάντησίν του μὲ τὸν Μαυροθοδωρῆ· τελευταῖον δὲ τῆς εἶπε καὶ περὶ τῶν σχεδίων τοῦ Μαυροθοδωρῆ νὰ κλέψῃ τὸν μικρὸν Ἀλβέρτον καὶ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸ σπήλαιον.

«Νὰ σ' εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, Ἐρίκε, εἶπεν ἡ Ἐλένη, ἀπὸ ὅλα ὅσα μὲ διηγήθης περισσότερον μὲ ἤρεσαν ὅσα σὲ εἶπε περὶ τοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ ὁ Ἀλβέρτος· εἶναι τόσο εὐχάριστος εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ γνωρίζῃ, ὅτι ἔχει τοιοῦτον Πατέρα εἰς τὸν Οὐρανὸν, ὅστις μᾶς ἀγαπᾷ καὶ κάμνει ὅ,τι εἶναι διὰ τὸ καλὸν μας· πιστεύω δὲ ὅτι σὲ ἔστειλεν ἐδῶ νὰ χρησαμεύσῃς διὰ τὸ καλὸν τοῦ Ἀλβέρτου, ἐν τὸν φέρουν ἐδῶ. Ἐὰν δυνήθῃς νὰ τὸν ἐλευθερώσῃς καὶ αὐτὸς ἀποκατασταθῇ εἰς τὸ φρούριον τοῦ πατρὸς του, θὰ παραλάβῃ βέβαια καὶ σὲ ἐκεῖ τότε ἐπιθωρῶ καὶ ἐγὼ νὰ σὲ ἀκολουθήσω, διότι ἐδαρέθηκα αὐτὴν τὴν ζωὴν τὴν ὅποیان ζῶμεν ἐδῶ μέσα!»

«ὦ! πόσον χαίρω, Ἐλένη, ἀκούων, ὅτι θέλεις νὰ ἔλθῃς μαζί μου!» εἶπεν ὁ Ἐρίκος· «τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ παραπονῶμαι, ἀλλὰ θὰ προσπαθῶσιν, εἴτε φέρουν τὸν Ἀλβέρτον, εἴτε μὴ, νὰ δραστηρεύωμεν ἀπ' ἐδῶ· τῶρα δὲ ὡς παρακαλέσωμεν τὸν ἀγαθὸν Θεὸν μας νὰ μᾶς βοηθήσῃ εἰς τοῦτο· αὐτὸς ἀκούει τὴν προσευχὴν ὅλων καὶ στέλλει τὴν ἀναγκαίαν βοήθειαν.»

«Ἄς προσευχηθῶμεν,» εἶπεν ἡ Ἐλένη. Ἀμφότερα δὲ τὰ παιδιά γονυπετήσαντα ἤρχισαν νὰ προσεύχωνται, ὁ Ἐρίκος πρῶτον ἔπειτα δὲ ἡ Ἐλένη ἐπαναλαμβάνουσα, «ὦ, Θεέ, εἴμηθα παιδιά πτωχὰ καὶ πολὺ λοπημένα· Βοηθήσε μας νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὸ σπήλαιον τοῦτο, ἐλευθέρωσέ μας ἀπὸ τοὺς κακοὺς τούτους ἀνθρώπους, καὶ δδήγησέ μας εἰς καλοὺς ἀνθρώπους. Ἀμήν.»

ΕΡΙΚΟΣ Ο ΔΟΣ ΚΑΙ Ο ΧΩΡΙΚΟΣ.

‘Ημέραν τινάς ὁ Ἐρίκος ὁ Δος ἦτον εἰς τὸ κυνήγιον ἀπομακρυνθεὶς δὲ τῆς ἀκολουθίας του, ἀπήντησε χωρικὸν καθήμενον παρὰ τὴν ρίζαν δένδρου τινός. «Τί κάμνεις αὐτοῦ;» τὸν ἔρωτᾷ ὁ ἡγεμών. «Κάθημαι κύριε διὰ νὰ ἴδω τὸν βασιλέα, ὅταν θὰ περάσῃ.» «Καλά, ἐὰν θέλῃς ν’ ἀναβῆς ἐπὶ τῶν ὀπισθίων τοῦ ἵππου μου, τῷ εἶπεν ὁ μονάρχης φιλοφρόνως, θὰ σὲ ὀδηγήσω εἰς τὸ μέρος, ἵππου εὐκόλως θὰ ἴδῃς τὸν βασιλέα.»

— «Τῷ ἔντι δὲν εἶναι ἀσχετος συλλογισμὸς,» εἶπεν ὁ χωρικός καὶ ἀνέβη, ἐνῷ δὲ διευθύνοντο πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦτον ἡ ἀκολουθία τοῦ βασιλέως, ἔρωτᾷ τὸν ἵππεα πῶς ἠδύνατο νὰ γνωρίσῃ τὸν ἡγεμόνα. «Δὲν θὰ κάμῃς ἄλλο παρὰ νὰ παρατηρήσῃς ἐκείνον, ὅσας θὰ ἔχῃ τὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ἐνῷ οἱ ἄλλοι θὰ ἴ-

ναι ἀσκεπεῖς.» — «Εὐχαριστῶ, κύριε: δὲν εἶναι δύσκολον.»

Ὅτω συνομιλοῦντες ἐφθασαν εἰς τὴν Αὐλήν, ὅλοι δὲ οἱ ἄρχοντες ἐχαιρέτισαν τὸν βασιλέα. «Αἴ, λέγει εἰς τὸν χωρικὸν, ἤξεύρεις τώρα ποῖος εἶναι ὁ βασιλεὺς;» «Νὰ σοῦ ’πῶ τὴν ἀλήθειαν, — ἀποκρίνεται ὁ ἀγροῖκος, ἢ ἐγὼ εἶμαι ἢ σεῖς: διότι ἡμεῖς οἱ δύο μόνοι ἔχομεν τὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.»

— «Ἐπεθίμου νὰ ὀπῆκουον τὸν Θεὸν καθὼς ὁ σκύλος με ὀπακίζει ἐμέ,» εἶπε παῖδιον τι, χαίρειον τὸν σκύλον του. «Αὐτὸς φαίνεται πολὺ πρόθυμος καὶ χαίρει εἰς τὸ νὰ με ὀπακούῃ: ἐνῷ ἐγὼ δὲν αἰσθάνομαι ὅπως αὐτὸς ὅταν πρόκειται νὰ ὀπακούσῃ τὸν Θεόν!» Τὰ ζῶα φαίνονται φρονιμώτερα καὶ ἐγνωμονώτερα ἀπὸ τοὺς λογικοὺς ἀνθρώπους.

Παιδιά κοπιάζοντα τὰ γλυκίσματα ἐξωθεν Ζαχαροπλαστείου.

ΠΑΙΔΙΑ ΕΞΩΘΕΝ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΥ.

Πῶ! πῶ! πῶ! πῶ! γὰρ κοπιάτε τί γλυκίσματα μεγάλα,
Τὴ ὄρωϊο μπακαλαβάδες, κανταίφι τσοκολάτα,
Τοῦρτα, κόνιττα, παστιτσα καὶ ἀκόμη χίλια ἄλλα,
Παστιτσάκια, καραμέλαις, καὶ λουκούμα μυγδαλάτα.

Δες, Φανίτσα, τοῦρτα φρέσκη, ἄσπρη, ἄσπρη σὰν τὸ χρῖνο,
‘Αχ, καυμένη, ὁ ἀρρὸς τῆς δὲν ἤξεύρεις πῶς μ’ ἀρέσει!
Μ’ ἔνα δὲ κομμάτια μόνον, εἰν’ ἀλήθεια, σὲ λυγώνει
Ἀλλὰ πάλι καὶ τὴν πείνα τί ’μπορεῖ νὰ ἀφαιρέσῃ;

Καλὲ, σῶπα, Δημητράκη, ποῦ σ’ ἀρέσῃ ἡ τοῦρτα τόσο;
Δὲν κοπιάτ’ ἐκεῖ, καυμέναις, τὸ μελάτο κανταίφι,
Τὰ παστιτσάκια τὰ μυγδαλάτου, ἵππου ἕνα νὰ τοῦ δώσω,
Καὶ τὰ δάκτυλά τ’ ἀκόμα ἀπ’ τῆ γλύκα θὰ νὰ γλύφῃ!

Ἐγὼ ἤθελα νὰ εἶχα, νὰ σὲ πῶ, τὴν τσοκολάτα,
Νὰ τὴν πῖνω, ὅπως ἔξερω, με τὸ γάλα καθ’ ἡμέρα.
Τὰ λουκούμα καὶ τὴν τοῦρτα, τὰ παστιτσά καὶ τὰ ἄλλα,
‘Ὅλ’ αὐτὰ σὲ τὰ χαρίζω, Δημητράκη, πέρα-πέρα,

Δὲν ’ντροπούσατε, καυμέναις, με τὴν τόση λεγούδιά σας,
Καὶ ν’ ἀκούῃς τὴν Πιπίτσα νὰ σοῦ λέγῃ πῶς δὲν τα θέλει!
Ἐνῷ ἔλω νὰ σας τὰ σάλια τρέχουν ἀπ’ τὰ στόματά σας,
Κὶ ὅλοι μας ἐπιθυμοῦμε καὶ νὰ τάχαμε μᾶς μέλει!

Τὶ κοιτοὶ ποῦμασθα ὅλοι δίχως κέρδος καὶ αἰτία,
Νὰ καθοῦμασθε ’δὴ πέρα νὰ χαλοῦμα τὰ μαρά μασ!
Ἐλα, πάμετε, καυμέναις, εἰς τὸ σπῆτι καθὲ μίαι,
Καὶ στὰ πράγματα τὰ ἔνα τὸ καιρὸ μὴ σπαταλοῦμα,
Ν. Ἰγγλέσης.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἀπόδοσις τετραπλασίου.

Κοράσιόν τι ἐκ τῆς χώρας τῶν Κόρφων εἰς τὴν Νότιον Ἀφρικὴν ἐπῆγε μίαν ἡμέραν εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς Χριστιανοῦ ἱεραποστόλου καὶ τοῦ ἔθεσεν εἰς τὴν χεῖρά του 4 σελλίνια, εἰπόν, «ἰδοὺ τὰ χρήματά σου.»

«Ἄλλὰ δὲν ἐνθυμούμαι νὰ μὲ χρεωστῆς τίποτε,» εἶπεν ὁ ἱεραποστόλος.

«Ἐγὼ ὅμως ἐνθυμούμαι,» εἶπε τὸ κοράσιον. «Εἰς τὰς δημοσίας ἐξετάσεις εἶχες ὑποσχεθῆ νὰ δώσῃς ἕν σελλίνιον εἰς τὸ κοράσιον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἤθελε παρουσιάσει τὸ κάλλιστον γράψιμον εἰς τὴν πλάκα του. Ἐγὼ παρουσιάσα τοιοῦτον καὶ ἔλαθον τὸ σελλίνιον· ἀλλὰ εἰς δὲν ἤξεύρετε, ὅτι ἄλλη τις μαθήτρια ἔγραψε βε' ἐμὲ τὸ γράψιμον ἐκεῖνο.

«Χθὲς δὲ ἤμην εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὅσες ἤκουσα ἀναγινώσκοντας περὶ τοῦ Ζαχαρίου, ὅστις εἶπεν, «ἐάν ἐσυκοφαντήσῃ τινα εἰς τι, ἀποδώω τετραπλοῦν,» καὶ ἰδοὺ ἦλθον νὰ ἀποδώσω τετραπλάσιον ὅ,τι ἐπῆρα μὲ δόλον παρακαλῶ, κἀριέ μου, μὴ ἀρνῆθῃτε νὰ τὰ λάβετε, καὶ θέλετε μὲ ὑποχρεώσαι.»

— Ἀγγλος τις ἱεραποστόλος εἰς τὰς Φιγίως νήσους τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ γράφει, ὅτι ἐκ τῶν 1000 οἰκογενειῶν, αἱ ὁποῖαι κατοικοῦν εἰς τὴν νῆσον, ὅπου αὐτὸς ἔχει τὴν ἔδραν του, οὐδεμία ἐδράσκειται, ἢ ὅποια νὰ μὴ ἔχη τὴν Ἁγίαν Γραφήν. Λυπούμεθα ὅτι δὲν ἤμποροῦμεν νὰ εἰπωμεν τὸ αὐτὸ διὰ κάμμιαν πόλιν τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ὅμως πρὸ 30 ἐτῶν οἱ κάτοικοι τῶν νήσων ἐκεῖνων ἦσαν ἀνθρωποφάγοι!

— Μὴ καταγραφῆς ποτὲ τὴν πρὸς σὲ ἐμπιστοσύνην τῶν ἄλλων. Μεγαλειτέρα προδοσία ἀπὸ ταύτης δὲν ὑπάρχει πρῶτον νὰ κάμῃς τινα νὰ νομίζῃ ὅτι εἶσαι ἄξιος τῆς ἐμπιστοσύνης του καὶ ἔπειτα νὰ εὐρέσῃς ἠπατημένος.

— Ἐν Πρωσσίᾳ ἐγένοντο ἐντὸς πρῶτον ἐτῶν 752 γάμοι μεταξὺ Ἰουδαίων καὶ ἄλλων ἐθνικοτήτων. Ἐκ τούτων προέκυψαν 1,020 παῖδια, ἅτινα εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄθρησκα καὶ ἐπομένως ἄπιστα.

— Ἄνω τῶν χιλίων Ἰουδαίων ἀσπάζονται τὸν χριστιανισμόν κατ' ἔτος, ἐντὸς δὲ τοῦ παρόντος ἔτους 10,000 Ἰουδαῖοι ἐβαπτίσθησαν!

— Λέγεται ὅτι ἐν Γαλλίᾳ, ἐκ τῶν 40,000 κοινοτήτων, αἱ 30,000 παραδέχονται τὰ δόγματα τῶν Διαμαρτυρομένων.

— Ἡ πριγκίπισσα Εὐγενία, ἀδελφὴ Ὁσκάφ τοῦ Β', βασιλέως τῆς Σουηδίας, ἐσχάτως διωργάνισε ἑταιρίαν κυριῶν ἐν Στοκχόλμῃ, ἧτις συντηρεῖ τοὺς ἐν Δακλανδίᾳ ἱεραποστόλους. Ἐπίσης ἐσχημάτισεν εἰς τὸ κατῆμα τῆς φιλόπτωχων βαπτιστῶν ἑταιρίαν, καὶ προσέει ἀγορὰν, τὴν ὁποῖαν προμηθεύει ἡ ἴδια μὲ πράγματα· τὰ ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ὁποίων χρήματα δίδονται εἰς φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς!

— Μεταξὺ 10,000 ἀνθρώπων εἰς φθάνει τὸ ἑκατοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, μεταξὺ 500 εἰς τὸ 90ον καὶ μεταξὺ 100 εἰς τὸ 60ον.

— Τὸ ὄγδον τοῦ πληθυσμοῦ ὅλου τοῦ κόσμου εἶναι στρατιῶται!

— Τὰ ἐπαγγέλματα ἔχουν μεγάλην ἐπιβρῆσιν εἰς τὴν μακροβιότητα. Ἡ κληρικὸι εἶναι οἱ μακροβιώτατοι διότι μεταξὺ 1,000 ἀτόμων 43 φθάνουσι τὸ 70ον ἔτος τῆς ἡλικίας, κατόπιν

αὐτῶν ἔρχονται οἱ ῥήτορες, μετ' αὐτοὺς οἱ δημοσιογράφοι.

40	εἰς χιλίους εἶναι γεωργοὶ
30	» » ἐργάται
32	» » στρατιωτικοὶ
29	» » δικηγόροι ἢ ἀρχιτέκτονες
27	» » διδάσκαλοι καὶ
23	» » ἱατροί.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΦΑΡΙ ΤΡΩΕΙ ΤΟ ΜΙΚΡΟ,
Ἐκ τῶν «Μύθων καὶ Διαλόγων» τοῦ Δ. Γρ.
Καμπούρογλου.

Ἐν μεγάλῳ φάρῳ, φάρῳ φοβερῷ,
τὰ δόλια τὰ μακρὰ ἐκυνητούσε·
παρὰ νὰ κοπιάζῃ μέσα στὸ νερὸ,
τὸ ὄμοίό του νὰ τρώῃ προσημοῦσε...

Καὶ νά! ἕνα φαράκι ἐξάρνου πέφτει, πάπ...
στὸ στόμα του ἔμπροστὰ τὸ πεινασμένον·
δὲν ἄργησε ὁ φίλος κάνει μίαν χάπ...
καὶ σὴν κοιλίᾳ του βρέθηκε θαμμένο!

Ἄλλ' ὅμως δὲν ἐγάρχη πολὺν καιρὸν
γιὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ κατόρθωμά του,
γιατ' ἐνοιωσε νὰ τὸν τραβᾷ σκοτὶ γερῶ...
καὶ αἰθερο τρυπάει τὰ σωθικά του...

Κοττάζε... πῶς παιδεύεται, πῶς σπαρταρᾷ
φαρῶν, πλατὺ σὴν βάρκα ἔκπλωμένο...
γιατ' ἦταν τὸ φαράκι δόλωμα φαρᾶ,
καὶ εἰχε-ἀγκίστρι μέσα του κρυμμένο...

Καὶ πορὸς στὸν κόσμον τοῦτον ἄδικος, σκληρὸς,
πορὸς ἀπ' τοὺς δυνατοὺς, ἀπ' τοὺς μεγάλους
δὲν εἶδε, ὅτ' ἦλθε καὶ γι' αὐτὸν πικρὸς καφὸς
νὰ πάθῃ ὅ,τι ἔκαμε στὸς ἄλλους;

— Ἐπάρχουν ἤδη εἰς τὰς Ἡνωμ. Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς 70 ἐργοστάσια, κατασκευάζοντα ὄελους διὰ τὰ παράθρα μὲ κεφάλαια 30 ἑκατομμυρίων δραχμῶν!

— Τέλος εἰσῆχθη καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὸ Ἀμερικανικὸν σύστημα τῶν αἰθηροδρομικῶν ἀμαζῶν (Βαγονίων). Ἐλπίζομεν δὲ, ὅτι ἡ Κυβέρνησίς μας θέλει φροντίσει νὰ εἰσαχθῇ καὶ εἰς τοὺς μέλλοντας νὰ κατασκευασθοῦν αἰθηροδρόμοι ἐν Ἑλλάδι.

— Εἰς τοὺς κήπους τοῦ Φερεντινοῦ παλατιοῦ ἐν Νεαπόλει οἱ κηπουροὶ κατόρθωσαν νὰ καλλιεργοῦν Καμelliās εὐδύσμου, ἐνῷ μέχρι τοῦδε αἱ Καμelliαι ἦσαν ἐπιζήτητοι μόνον διὰ τὸ χρῶμα καὶ τὸ ὄραϊόν τοῦ ἀνθους των.

— Συνιστῶμεν εἰς τοὺς μικροὺς μας ἀναγνώστας ἐτοὺς Μύθους καὶ Διαλόγους,» δείγμα τῶν ὁποίων εὐρέσκουν ἀνωτέρως, τοὺς ὅπῳ τοῦ κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλου ποιηθέντας, ὡς λίαν ὠφέλους, διασκεδαστικοὺς καὶ ἐπιτυχεῖς.

ΠΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποία ἡ πρώτη μνημονευομένη ἀνάληψις εἰς τὴν Γραφήν;
2. Ποία ἡ πρώτη ἀνάστασις;
3. Ποία ἡ πρώτη τασις λέπρας;